

Galeries de Barcelona Inauguracions recents

Lluís Lleó proposa un elogi de la contemplació a Marc Domènech

La seva obra és exemple d'un art abstracte amb una dimensió existencial

JUAN BUFILL
Barcelona

L'origen de l'última sèrie de dibuixos de Lluís Lleó (Barcelona, 1961), que es presenta a la galeria Marc Domènech i s'exposarà a partir del mes de gener que ve a l'Institut Cervantes de París, es troba en la relació de l'artista amb Marion Selig, amiga que sempre el va animar a no oblidar la disciplina del dibuix, segons ella tan important com la pintura o l'escultura.

La sèrie i l'exposició que s'acaben d'inaugurar es titulen *Marion Papers*, en honor a aquesta amiga morta el març del 2015, i vénen a ser un homenatge a la mirada enriquidora d'aquesta persona i, per extensió, un elogi de la contemplació, una activitat que pot ser profunda i valuosa i que, malgrat això, acostuma a ser nèquiament menystinguda per persones que exerceixen el seu

poder cultural d'una manera evidentment nociva. A més, Lleó presenta quatre pintures monocromes i en relleu de la seva nova i suggestiva sèrie *1966*.

La temporalitat sempre ha estat present en l'obra de Lluís Lleó, i s'ha expressat de maneres diferents. Aquesta vegada, aquest artista barceloní establert a Nova York presenta 48 dibuixos que es corresponen amb les 48 subespècies de papallona morpho, una espècie caracteritzada pel color blau marí de les ales, de vegades combinat amb altres tons. Es produeix una immediata associació entre el caràcter efímer i fràgil del lepidòpter blau i de la polsina que li impregna les ales, sense la qual el vol no és possible, amb la precarietat pròpia de la condició humana. Però Lleó no és mai obvi en les seves representacions i associacions. Al contrari, inclou en les seves obres elements evocadors i suggestius, pe-

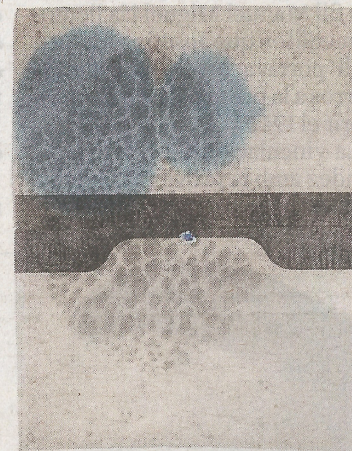
rò prou indefinits per permetre, a més, aquell espai de silenci i de misteri en què la imaginació subjectiva de cada contemplador pot despertar. De la papallona –el nom de la qual significa formen queden el color, la sensació i el sentit, no la figura aparent. La fórmula magistral de Paul Klee (“sóc abstracte amb records”) serviria per definir aquesta proposta de Lleó.

Des dels seus inicis –ja fa trenta anys– Lluís Lleó ha tingut l'encert de compondre la seva obra mitjançant una inusual combinació de rigor i llibertat. La seva manera de fer fonamental ha estat l'oposició inicial i la posterior conciliació i fusió d'elements i de nocions que se solen considerar contraris. Per exemple, ha volgut i sabut representar en una mateixa obra la fusió de l'ideal geomètric i el real erosionat. Lleó sap conciliar l'alta autoexigència de l'art antic amb l'obertura i la faci-

corrents majoritaris en l'art contemporani, tot i que coneixent-les en profunditat. Sovint aquest és el signe de l'artista veritable i capaç d'aportar una cosa vàlida, diferent i necessària a una determinada disciplina.

Respecte a la seva primera etapa, en què la presència principal era una matèria densa i rica en valors tàctils, en la seva obra recent Lleó ha reduït d'una manera notable el seu repertori d'elements expressius. La materialitat s'ha buidat en forma d'obertura a l'espai. Més que figures, en aquestes obres hi ha maneres, empremtes de processos o ecos de figures, textures que evocuen porositat o capil·laritat, formes que suggereixen al mateix temps el núvol i la crisàlide, la finestra i la fuga, espais d'ombra i silenci, límits arquitectònics i també metafísics, com ho són un horitzó i un abisme.

Els tons principals són tres: gris, blanc impur i blau. Només en algun cas el blau evoca l'aigua: *Vitrea* sembla un dipòsit de fosc, i el paisatge de *Cypris* és una profunditat blava. La textura del grafit gris sembla tan precària com la pols que protegeix les ales i la vida d'una papallona morpho, però encara existeix un espai de possible sublimació. *Galeria Marc Domènech. Passatge Mercader, 12. Fins al 27 de gener.* ●

SHERRY GRIFFIN / GALERIA MARC DOMENECH

Dibuix de la sèrie *Marion Papers*

litat pròpies de la modernitat. De fet, sovint ha aconseguit sintetitzar en la seva obra els millors valors del passat i del present orientat cap al futur. A diferència de la majoria dels artistes, Lleó ha treballat amb independència dels